

Η ΣΥΝΕΠΕΙΑ

Καὶ οἱ ἀρνηταὶ ἔβγαλαν τὴν τελευταίαν συνέπειαν. Δειλὰ-δειλὰ μερικοί, σαφέστερα καὶ χωρὶς περιστροφὰς ἄλλοι, ἤρχισαν νὰ μιλοῦν ὑπὲρ τῆς κατ' ἐξοχὴν συνεποῦς ἐκδηλώσεως τῆς ἀρνήσεως. Τῆς αὐτοκτονίας. «Αὐτοκτονία εἶναι τὸ ἱερώτερον δικαίωμα τοῦ ἀνθρώπου» λέγουν καὶ ξαναλέγουν οἱ ἀρνηταί... εἰς ἐκεῖνον ποὺ τοὺς ἀκούει.

Οἱ ἀρνηταὶ δὲν ἔχουν ἄδικον. Ἡ αὐτοκτονία εἶναι κάτι παραπάνω ἀπὸ δικαίωμα. Εἶναι ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου – τοῦ «ἀνθρώπου» ὅπως τὸν κατήντησεν ὁ ὕλισμὸς τῶν ἀρνητῶν.

Ἡ μᾶλλον, ἡ αὐτοκτονία εἶναι μία πραγματικότης. Κάλτι ποὺ συντελεῖται ἀναποφεύκτως μέσα εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ποὺ ἀκολουθεῖ τὸν δρόμον τῶν ὕλιστῶν. Ἡ ταχύτης τῆς αὐτοκτονίας ποικίλλει. Ἄλλοτε ὁ ὕλισμὸς σκοτῶνει –μὲ ἓνα πρωτότυπον σαδισμόν– τὰ θύματά του σιγὰ-σιγὰ. Καὶ ἄλλοτε «μιὰ κι' ἔξω». Κατὰ βάσιν, διαφορὰ ταχύτητος μόνον.

Εἰς τὴν ἀρχὴν σκοτῶνει ὁ ὕλισμὸς στὸν ἄνθρωπον ὅ,τι ξεχωριστὰ ἀνθρώπινον ἔχει μέσα του. Ὅ,τι δὲν ἔχει κοινὸν μὲ τὰ κτήνη.

Καὶ ἐν πρώτοις αὐτὴν τὴν ιδέαν ὅτι εἶναι ἄνθρωπος ὁ ἄνθρωπος. Ποιὸς θὰ μετρήσῃ τοὺς τόννους τὸ χαρτὶ ποὺ ἐξωδεύθηκε, διὰ νὰ πεισθῇ ὁ ἄνθρωπος ὅτι κατ' οὐσίαν δὲν εἶναι τίποτε παραπάνω ἀπὸ τὰ κτήνη; Οἱ μαῦροι τῆς Πολυνησίας ἀνέβαζαν τὰ ζῶα εἰς τὴν βαθμίδα τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ὕλισμὸς κατεβίβασε τὸν ἄνθρωπον ἕως εἰς τὰ κτήνη.... Ὁ νέγρος τῆς Πολυνησίας ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἔχη πολλοὺς λόγους νὰ ζηλεύῃ τὸν Εὐρωπαῖον ὕλιστὴν...

Καὶ ὁ ὕλισμὸς προχωρεῖ, συνεπὴς πάντοτε... «Ἄφοῦ δὲν εἶσαι παρὰ ἓνα κτῆνος», εἶπε εἰς τὸ θῦμά του, τὸν ἄνθρωπον τοῦ περιφήμου δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος καὶ τοῦ ἀνεκδιηγῆτου εἰκοστοῦ αἰῶνος, «τί τις θέλεις κάτι ιδέες ποὺ βλέπεις πῶς δὲν τις ἔχει τὸ γαῖδουράκι τοῦ περιβολάρη σου; Βγάλ' τα ὅλα αὐτά. Πέταξέ τα. Καὶ τὴν οἰκογενειακὴν στοργὴν. Καὶ τὸ [σελ. 226] αἶσθημα τῆς τιμῆς. Καὶ τὴν θυσίαν διὰ τοὺς ἄλλους. Καὶ τὰ ἰδανικά. Καὶ τὴν ἱεραρχίαν μεταξὺ πνεύματος καὶ σώματος. Καὶ κάθε τι ποὺ δὲν εἶναι ὕλη... ποὺ δὲν ἔχεις κοινὸν μὲ τὸ γαῖδουράκι τοῦ περιβολάρη σου».

Καὶ ὅπου ἡ φωνὴ αὐτὴ τοῦ ὕλισμοῦ εὐρῆκε ἀπήχησιν καὶ ἐφαρμογὴν, ἐκεῖ ὁ ἄνθρωπος ὡς ἄνθρωπος ἐσκοτώθηκε (ἐσκοτώθηκε, ἠὺτοκτόνησε, ὅπως θέλετε πέστε το). Ὁ ἄνθρωπος ὡς ἄνθρωπος ἀπέθανε. Ἐμείνε μονάχα τὸ κτῆνος.

Τὸ κτῆνος; Λάθος! Ὁχι τὸ κτῆνος! Ὁ ἀποκτηνωμένος ἄνθρωπος, αὐτὸς ἔμεινε. Καὶ ὑπάρχει διαφορά! Τὸ κτῆνος, αὐτὸ εἶναι κάτι τὸ φυσιολογικόν. Ἔχει θέσιν στὴν ζωὴν. Εἶναι καὶ αὐτὸ μία ἔκφανσις τῆς ζωῆς. Ἐνῶ ὁ ἀποκτηνωμένος ἄνθρωπος; Αὐτὸς εἶναι ἔκφανσις τῆς ἀρνήσεως... Καὶ ἡ ἀρνήσις πρέπει νὰ ὀλοκληρωθῆ. Ἔπρεπε καὶ αὐτὸ τὸ καθαρὰ ζωῶδες ποῦ ἀπέμεινε στὸν «ἄνθρωπον» τοῦ ὑλισμοῦ, καὶ αὐτὸ νὰ ἐξαφανισθῆ.

Καὶ ἔσπρωξε ὁ ὑλισμὸς τὸν ἄνθρωπον πρὸς ὅ,τι θὰ ἐξηφάνιζε καὶ αὐτὸ τὸ ζωῶδες ποῦ τοῦ ἔμεινε. Τοῦ ἐνέπνευσε (ἄλλοι θὰ ἔλεγαν: «τοῦ ἐπέβαλε») ἓνα πρόγραμμα «ζωῆς», τοῦ «φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν». Ὁλων τῶν εἰδῶν αἱ ἀταξίαι τῆς ζωῆς καὶ αἱ καταχρήσεις ἐπεστρατεύθησαν καὶ ἐραφίναρισθησαν, διὰ νὰ μπορῆ ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀρχίσῃ νὰ γερνᾷ εἰς τὰ εἴκοσι πέντε χρόνια. Καὶ νὰ ὀδηγῆται εἰς τὸν τάφον ὅσον τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα...

Καί, ὅταν τὸ δηλητήριον ἐπροχώρησε, ὁ ὑλισμὸς ἔβγαλε καὶ τὴν τελευταίαν συνέπειαν. «Μιὰ καὶ εἶσαι ἓνας δηλητηριασμένος, κατάδικος τῆς ζωῆς, δὲν ξενοιάζεις μιὰ ὥρα ἀρχήτερα;».

Καὶ ἔγινε καὶ αὐτό. Τὰ πράγματα ἀπλοποιοῦνται. Ἡ αὐτοκτονία. Πότε γιὰ τοῦτο, πότε γιὰ ἐκεῖνο, ἡ αὐτοκτονία. Γιὰ τὴν πιὸ μικρὴ ἀφορμὴ. Τὸ μοιραῖον κατάντημα τῆς ὑλιστικῆς νοοτροπίας. Ἄν τὸ ἔνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως δὲν ἦτο τόσο ἰσχυρὸ στὸν ἄνθρωπον, δὲν ξέρει κανεὶς πόσοι θὰ ἔμεναν εἰς τὸ τέλος ζωντανοί...

Ἄν ὁ ἄνθρωπος τοῦ ὑλισμοῦ ἠθελε νὰ ἀκούσῃ, ἂν δὲν εἶχε φραγμένα τὰ αὐτιά του, νὰ τοῦ ἔλεγε κανεὶς :

– Καλά, φίλε μου. Εἶσαι κί' ἐσὺ κατ' οὐσίαν ὅ τι τὸ γαῖδουράκι τοῦ περιβολάρη σου. Ἀλλὰ γιὰ πές μου, εἶδες ποτὲ τὸ γαῖδουράκι αὐτὸ νὰ ζῆ σὰν καὶ σένα, τὸν «μοντέρνο», «κοσμικόν» ἄνθρωπο; Τὸ εἶδες ἐσὺ νὰ ξενουχτᾷ σὲ μιὰ ζωὴ σὰν τὴν δική σου; Τὸ εἶδες ἐσὺ νὰ ζῆ διαφορετικὰ ἀπὸ ὅ,τι εἶναι γι' αὐτὸ ὀμαλό, ὑγιεινό, σωστό, σύμφωνο μὲ τοὺς νόμους ποῦ τοῦ ἔθεσε... κάποιος ποῦ μπορεῖ νὰ θέτῃ παγκοσμίους νόμους τέλος πάντων, ἂν σ' ἐνοχλῆ νὰ σοῦ πῶ τὸ ὄνομά Του; Εἶδες ἐσὺ κανένα γαῖδουράκι νὰ αὐτοκτονῆ ;

Τί τὰ θέλετε! Διὰ τὸν ἄνθρωπον τοῦ ὑλισμοῦ ἐπιστροφή στὸ ζῶον θὰ ἦτο μία πρόδος! Ἄν μποροῦσε νὰ ἐπιτελεσθῆ ἡ πρόδος αὐτή! Ἄν ἐπέιθετο ὁ ἄνθρωπος τοῦ ὑλισμοῦ νὰ μὴν ἐζοῦσε, τούλάχιστον, χειρότερα ἀπὸ τὸ γαῖδουράκι του! Νὰ ἐδιδάσκετο ἀπὸ αὐτό, ἀπὸ τὸ χελιδόνι ποῦ τιτιβίζει ἀπὸ πάνω του, ἀπὸ τὸ σκυλάκι του ποῦ τραβοσέρνει μαζί του! Ἴσως αὐτὸ θὰ τὸν ἔκανε νὰ ξαναγίνη κάτι τὸ ὀμαλόν, τὸ φυσιολογικόν. Ἴσως θὰ τὸν ἔφερνε σ' ἐπαφὴ μὲ τὴν ζωὴν. Καὶ ἡ ἐπαφὴ αὐτὴ θὰ τὸν ἔφερνε πίσω ἐκεῖ, ἀπὸ ὅπου ὁ ὑλισμὸς τὸν εἶχεν ἀπομακρύνει. Πίσω στὸν μεγάλον προορισμὸν ποῦ ὁ Μεγάλος Νοῦς τοῦ ἔχει τάξει!